

Desconfinem-nos d'Espanya!

written by Fredi Bentanachs | 26 de maig de 2020

Bé, ja va arribant l'hora de la veritat. Cal agafar el brau per les banyes i enfrontar-nos-hi, i ara hom suposa que som adults, que ja hem perdut la candidesa i hem vist, tal com ens havien avisat pensadors com Josep Benet, Lluís M. Xirinacs, que els líders ens traïrien. Tal com hem vist, la maquinària dels partits polítics, àdhuc tot el sistema, és caduc i obsolet i si encara funciona és perquè a una minoria feixista, capitalista i arribista li és útil per seguir robant al poble tot fent rodar un sistema corrupte i podrit.

També cal obrir els ulls a allò que tots sabem, però ens fa por de veure-ho, i preferim amagar el cap sota l'ala, negar l'evidència. La llibertat de la nació o de l'individu té un preu, que sovint es paga amb sang. Ningú vol ser el primer a agafar el brau per les banyes, és més còmode la crítica des de l'escrit el tuit, la queixa, o la manifestació pacífica. El sistema no actua pacíficament, per preservar els seus interessos és capaç de recórrer a tot, àdhuc al crim organitzat. Ho vàrem veure el 17A, el 27S, l'1-0, i a totes les manifestacions de protesta, els sipais dels mossos, al servei d'Espanya d'ençà que varen donar el cop d'estat 155, amb la col·laboració per covardia o plat de lleties del govern de la Generalitat, almenys els consellers arribistes i botiflers d'ERC i PDeCAT, així ho demostren. En són l'exemple.

Només quan la ràbia del poble va eixir descontroladament controlada els dies de glòria que seguiren a les sentències prevaricadores contra els presoners polítics.

A la plaça Urquinaona, feren tremolar els partits i el sistema, feren retrocedir mossos, CNP, GC, el pànic en llurs ulls. Hom es va adonar que un cop ben donat fa mal tant a policies com a manifestants, és allò de la revolta animal de la granja de l'Orwell i, per tant, d'aquí n'hem de treure

exemple i lliçó.

Tothom diu que el poble viu massa bé, hi ha el miratge del primer món, la UE, el món occidental en definitiva, però hi ha hagut un sotrac no previst, per llur profunditat, que ho ha aturat tot, ha esvaït el miratge i ha topat amb la crua realitat. La Covid-19, la pesta com fa 100 anys va arribar la grip espanyola el 1919/1920, ara igual però pitjor, car la bombolla de cotó en què preteníem viure, la democràcia del món occidental, la UE, ha esclatat en mil bocins, la pesta econòmica, després d'una nefasta gestió espanyola de la crisi sanitària i econòmica, intentant centralitzar-ho tot des de Madrid, amb el beneplàcit d'una dòcil oposició catalana, a canvi d'un mal plat de lleties, aturant o intentant aturar la capacitat de resposta del poble, fent oblidar l'1-0 el 3-0 i sobretot les Urquinaones. No els ha servit de res, la brutal misèria econòmica i laboral que tenim damunt els ho ha desfet tot. D'aquí les presses per demanar eleccions i tornar a intentar controlar-ho tot, el cofinançament sanitari de la gent ja els anava bé, tornar a la tranquil·litat i obediència del carrer al sistema. No comptaven amb l'esclat de ràbia social continguda, ni amb la força de l'1-0.

Desconfinem-nos d'ells, sí, tornem a recuperar els carrers, aixequem la DUI votada l'1-0 i lluitem per consolidar la república catalana independent.

Ho hem de fer des del carrer, des del poble i pel poble. Els partits són els condons de la llibertat. Els presoners polítics hem d'alliberar, a les bones o no, som més que ells i ja no tenim res a perdre i tot un futur a guanyar.

Desconfinem-nos d'Espanya de l'IBEX, dels partits polítics, consolidem el moviment social basat amb la democràcia directa.

El poble alçat és imparabile, si volem sobreviure, si volem la república catalana independent, haurem de lluitar per a ella.

Els nostres fills mereixen un món millor.